

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рівняння XIX • № 139 (2555). ЧЕТВЕР, 23 ЛИСТОПАДА 1978 року. © Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЛЕНІНСЬКИЙ УРОК

Ленінський урок «По-ленінськи, по партійному — на дальше піднесення сільського господарства!» — відбувся 20 листопада цього року в усіх комсомольських організаціях області.

Молодь Кіровоградщини вивчала доповідь товариша Л. І. Брежнєва «Про дальший розвиток сільського господарства», рішення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, важливі постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР, схвалені Пленумом. Особливу увагу було звернено на визначальну роль цих партійних документів для всієї роботи по розвитку сіль-

ського господарства перетворенню цієї галузі у високорозвинутий сектор соціалістичної економіки.

Учасники Ленінського уроку оцінювали вклад липневого Пленуму ЦК КПРС в ленінську аграрну теорію, аналізували висок кожної комсомольської організації, кожного члена ВЛКСМ у боротьбі за інтенсифікацію сільськогосподарського виробництва на основі його всебічної механізації, хімізації і меліорації.

Велику увагу на Ленінському уроці юнаки приділили обговоренню нової книги спогадів Л. І. Брежнєва «Ціліна».

ПЕРША КОЛОНКА

ПОДАРУЙ СОБІ БАДЬОРІСТЬ

Вони приїхали в Кіровоград з Світловодська — Тетяна Метірова, Анатолій Семенов, Володимир Ковязін, Надія Морозова, Григорій Яненко. Всі з робітничих колективів, всі постійно займаються спортом. Кращі значківці, спортсмени-розрядники. В своєму місті вони мали найвищі результати з багатоборства ГПО. А тепер їм довірили виступати за збірну Світловодська на чемпіонаті області. І вони не підвели своїх товаришів. Четверо з них стали чемпіонами. Їм — похвала, їм — почесні. Та голова міського спорткомітету Григорій Манойлов оцінював їхній успіх, не взявши до уваги золоті нагороди:

— Ці сильні і вольові люди подарували собі бадьорість на довгі роки. Ксиплєв ГПО — перша підмога їм у праці. Немає такого дня, щоб вони з своїми товаришами по роботі, з своїми сім'ями не прийшли на стадіон чи в спортивний зал. Звичайно, кожен з них мріяв про перемогу на великих змаганнях. Але та перемога починалась з малого стадіону...

Так, вони не були байдужими, коли треба було організувати спортивні поєдинки між бригадами, командами цехів і відділів, допомогти підліткам здобути високий фізичний гарт, об'єднавши їх в дружні колективи за місцем проживання. Та передусім ці трудівники заважають фізкультурним і комсомольським активістам, які створили добру атмосферу для фізичного вдосконалення кожного робітника. І тепер в робітничих колективах не гасне переконання — без фізкультури і спорту їм не обійтись. Запорукою успіху було й те, що в місті постійно і цілеспрямовано дбають про будівництво нових і експлуатацію наявних спортивних баз. Вони тепер діють у мікрорайонах міста, в парку культури імені Шевченка. І скрізь клич: «Всі на старті ГПО!»

Так і в колгоспі імені Леніна Долинського району, колгоспі імені Шорса Ульянівського району, на Кіровоградському олійжиркомбінаті, в Солгута-вській середній школі Гайворонського району. Тут теж успіх. Бо чітко і вміло об'єднали свої зусилля фізкультурні працівники, комітети комсомолу, громадські активісти.

А там, де з місце байдужості і безвідповідальності, одразу виникають нерозв'язні проблеми. Навіть на обласних змаганнях з багатоборства ГПО представники Бобринецького, Голованівського, Новоукраїнського районів не могли підтвердити нормативів. А команди Онуфріївського, Кіровоградського, Петрівського, Вільшанського районів зовсім не з'явилися на цей відповідальний турнір. А кого ж було везти, коли вже наперед відомо, що повернуться додому з нулями? Було б соромно і самим спортсменам і їхнім наставникам.

Прорахунки починались значно раніше. В колективах фізкультури не прозвучали змагання з багатоборства ГПО, не побали, щоб молоді склали залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Не було де, не було кому організувати цікаві масові посиденьки, на які б вийшли всі — і дорослі, і юні.

Тож доводиться констатувати той факт, що в багатьох районах послабили свою діяльність ради з комплексу ГПО, пішла на спад робота по пропаганді фізкультури і спорту, не зроблено вимір в будівництві спортивних споруд.

Фізична культура — важлива умова гармонійного розвитку людини. І ті, кому довірено фізичне виховання молоді, мають про це пам'ятати повсякчас. Пам'ятати і діяти! Щоб кожен юнак і дівчина подарували собі бадьорість.

Третью року п'ятирічки — ударний фініш!

На одній з околиць Новоархангельська, на території колгоспу імені Енгельса, виріс чималий за розмірами свинодільний комплекс. З введенням його у дію господарство продаватиме державі тисячі тонн поживної свинини. Та то буде трохи згодом. А нині тут ще господарюють будівельники.

Треба сказати підверто, чимало людей працювало на спорудженні комплексу. Та не всі добросовісно. От і доводиться тепер «залатувати» дірки комсомольсько-молодіжній бригаді мулярів міжколгоспної будівельної організації. Знаючи вміння і потенціальні можливості в роботі кожного члена колективу, бригадир Федір Сахаров так цюдию розподіляє обов'язки, пам'ятає фронт роботи, що молоді будівельники працюють з випередженням графіка. Нині на трудовому календарі бригади — березень 1979 року. І якби все залежало тільки від цих працюючих хлопців, на свинокомплексі уже б і ворота пофарбували.

Колектив комсомольсько-молодіжної давно відомий у районі своїми добрими ділами. І треба сказати, що молоді будівельники з року в рік не тільки удосконалюють свою майстерність, а й зростають духом.

НА КАЛЕНДАРІ — ВЕСНА

но, все впевненіше почувають себе справжніми господарями на ринтованні будов. Так, Олександр Чорний прийшов у бригаду комсомольцем, мав зовсім невеликий виробничий досвід. А нині він — один з кращих мулярів. Комсомольці міжколгоспбуду попросили райком рекомендувати його в кандидатів, а потім — і в члени КПРС.

Рекомендували ми в члени партії Леніна і колегу Олександра — Юрія Бондаренка, теж одного з кращих будівельників. Очевидно, мине якийсь час, і комуністи міжколгоспбуду приймуть до своїх лав комсомольця Василя Томака — тесляра бригади.

І отаким їм, дружиною і невтомним, добре працюється в рахунок четвертого року п'ятирічки.

І. АЛЕКСАНДРОВ,
перший секретар Новоархангельського райкому комсомолу.

ПРАВИЛА ЕКОНОМІЇ

Колеса швидко розмотують сіру стрічку дороги. За кермом — комсомолец Василь Івасюк. У колгоспі «Родина» Долинського району хлопця знають як одного з досвідчених водіїв, хоч виробничий стаж його невеликий. Любить молодий шофер свою машину, по-господарському використовує її, стежить за технічним станом автомобіля. Василь знає можливості своєї машини, знає,

що можна пального витратити значно менше, ніж передбачено нормою. Правильно обрати швидкість в залежності від стану дороги, використати, де можливо, інерцію, не допускаючи холості роботи мотора — такі правила виробив для себе комсомолец. Це дозволило йому з початку року зекономити 250 кілограмів пального.

В. ІВАНОВ.

Любов Матроніна і Валентина Новикова нещодавно відкрили трудовий календар 1979 року, сьогодні на ньому січень. Працюють дівчата електромонтажницями-схемницями на Олександрійському електромеханічному заводі. Виконання змінних завдань на 107—116 відсотків стало для них нормою, а стопроцентна здача продукції з першого подання — законом робітничої совісті.

На фото (зліва направо): Любов МАТРОНІНА і Валентина НОВИКОВА.

Фото Е. ГРИБА.

Семестр третій, трудовий

РАПОРТУЮТЬ БУДЗАГОНІВЦІ

ТРЕТІЙ трудовий! Яким він був цього року для студентської молоді нашої області?

Із двадцяти вищих і середніх навчальних закладів області було сформовано тринадцять студентських загонів чисельністю більше 1300 чоловік.

У Криму і на Поділлі, у Калмикії і в Хабаровському краї працювали студенти Кіровоградського педінституту та курсанти льотно-штурманського училища. Чимало студентів працювало у містах і селах нашої області. До речі, лише тут студентські трудові колективи виконали обсяг робіт на суму 1 мільйон 729 тисяч крбіванців, що значно вище зобов'язань.

(Закінчення на 4-й стор.).

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЗВІТНО-ВИБОРНІ збори в комсомольських організаціях Новоукраїнського району завершувала комсомольська організація пересувної механізованої колони № 135. Вони мали відбутися завтра, тож напередодні завітала в ПМК — захотілося побачити, як ідуть останні приготування до них.

Сорок п'ять комсомольців на обліку в комсомольській організації мехколоні. Не багато, не мало — середня за кількістю первинна. Сьогодні молоді будівельники в селі Комишуватому зводять будівлі філіалу сільськогосподарської Академії республіки, тваринницький комплекс в колгоспі імені Ульянова, в Новоукраїнці — нову друкарню, 8-квартирний житловий будинок, базу райсільгосптехніки, меблеву фабрику «Зірка», у Вільшанці — районний будинок зв'язу.

А ЩО НАПЕРЕДОДНІ?

Як бачимо, досить просторий будівельний майданчик у юнаків та дівчат мехколоні. Над спорудженням тваринницького комплексу в колгоспі імені Ульянова комсомольці, які тут працювали, очолювані молодим виконробом, кандидатом у члени КПРС Миколою Пономаренком, взяли шефство. Конкретно визначили строки здачі ряду об'єктів новобудов. Так, за графіком комсомольського шефства вчасно було завершено спорудження майданчиків для вигулів тварин, настелено підлогу в приміщеннях. Молодь застосувала і свої методи скорочення строків будівництва. У розпал робіт на комплексі комсомольці організували і провели два суботники. Весь обсяг робіт, визна-

чений заходами комсомольського шефства, вже виконано.

Хороша справа, звичайно, заслуговує на увагу. Значить, цю ініціативу повинні були підтримати на інших об'єктах будівництва. Хоча б найбільш відповідальних — пускових. Однак, добрий початок дальшого розвитку не знайшов. А шкода. Шефство над спорудженням тваринницького комплексу в колгоспі імені Ульянова показало, що комсомольці, молоді мехколоні можуть, і їм під силу, вносити корективи до прискорення темпів роботи. І це просто необхідно. Адже ПМК-135 тресту «Кіровоградськбуд» хронічно не виконує планові

(Закінчення на 2-й стор.).

Книги життєвої мудрості

ЦІЛИНА
У ДОЛЯХ
ПОКОЛІНЬ

В усіх комсомольських організаціях Світловодська проходять масові читання нової книги спогадів Леоніда Ілліча Брежнєва «Цілина».

Я побував у комітеті комсомолу Придніпровського РЕМБудспецуправління. Комсомольці тут небагато — всього двадцять, але виконують вони дуже важливу роботу: ремонтують, налагоджують основне технологічне устаткування на заводах чистих металів та твердих сплавів.

Своїми враженнями від книги ділиться секретар комітету комсомолу РБСУ Федір Григор'єв:

— Нова книга Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, з якою у ці дні познайомилися я і мої товариші по роботі, справила незабутнє враження. На прикладах героїчної праці вона вчить нас жити,

боротися з труднощами. Про цілину ми знали багато. Але тільки тепер так ясно відчуваємо, яка грандіозна це була справа. Які напружені, дійсно фронтові умови, вирішення найскладніших, найрізноманітніших проблем, який самовідданий труд! А мене особисто схвилювала та розповідь, де йдеться про трагічну загибель двох першопілітників — Д. Нестеренка і В. Рагузова. Передсмертний лист В. Рагузова своїм синам для нас, сьогодишньої молоді, звучить як наказ: йти вперед, боротися з труднощами.

Після прочитання книги приходиш до висновку, що своя цілина є у кожного. І знайти її можна не тільки на будовах Атомашу чи БАМу, а поряд з нами.

С. ТИШКО,
плавильник заводу чистих металів.

НЕЗАБУТНЄ

Прочитав я спогади Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР тоза-риша Л. І. Брежнєва «Ціли-

на», і перед очима знову пропливало прекрасне, безкінечне, майстерно виписане полотно: безкраї, важкокопості хліба, лінії високовольних передач над ними, затишні, обрешені зеленню дерев простори будинків в сучасних селищах і знову хліба, хліба, хліба... Дивився на те багатство — не надивився. Золоті руки у того художника, який створив оцей шедевр, — багатомільйонні руки радянської молоді, яка за неопозні чверть століття перетворила ковальні степи у квітучий край.

Іхали ми, 17 механізаторів району, зі своїми новенькими «Колосами» у далекий Казахстан допомагати збирати хліб третього року п'ятиріччя, ще й не закінчивши живи у своїх господарствах. Та за долю свого хліба вже були спокійні — день-другий до кінця живи залишилось, а на казахських землях — на мільйонах гектарів ще стояли незібрані зернові. Нас було 8 комсомольців у загоні з нашого району — Микола Худомай з колгоспу імені Свердлова, Петро Марченко з колгоспу імені Калініна, Володимир Кузнецов із «Заповіту Леніна», мій земляк Георгій Бубнов, Станіслав Коржов із колгоспу імені Леніна та інші. Усі ми вперше їхали в Казахстан, намагалися все цікаве, що зустрічалося в до-

розі, запам'ятати, щоб потім розповісти вдома, товаришам у бригаді. Чимало було цікавого, незвичайного. Та щедро, дбайливо оброблена, обжита й прикрашена земля Казахстану справила таке враження, що важко було уявити, що 24 роки тому тут був дикий степ зі стадами коней і овець.

Продовжували живи в Актобінській області. Не скажу, що умови були сприятливі — усього траплялося. Та працювали всі з таким же старанням, як і вдома, бо що український, що цілинний хліб — хліб нашої Вітчизни. І тільки тепер, прочитавши спогади Л. І. Брежнєва, я зміг повністю усвідомити, яку колосальну роботу проведено, скільки труда вложено і скільки додаткового хліба одержала Батьківщина за неопозні чверть століття. І гордістю сповнюється серце за працьовитих своїх співвітчизників, здатних пустелю перетворити в квітучий сад, змінити русло ріки, серед споконвічної тайги прокласти залізницю. І я щасливий тим, що належу до багатомільйонної армії хліборобів свого великого багатонаціонального народу.

Г. ІЛЬЧЕНКО,
комбайнер колгоспу імені Володимира Ульянова Олександрійського району.

Сашко ШВЕЦЬ — член міського штабу юних інспекторів вуличного руху, в Кіровоградській середній школі № 5 його знають як активного пропагандиста правил безпеки руху. А нещодавно шкільний штаб юних інспекторів привітав свого командира з перемогою у республіканській вікторині «Правила нашої вулиці», підсумки якої недавно підбила газета «Зірна». Фото В. ГРИБА.

А ЩО НАПЕРЕДОДНІ?

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

завдання. Так, план по гендиряду за 10 місяців року виконано на 74, по будівельно-монтажних роботах — на 82 проценти, замість п'яти об'єктів за цей період введено в дію чотири.

До інших недоліків у роботі будівельної організації можна додати і недостатній рівень організації праці, трудової дисципліни, погане забезпечення будівельними матеріалами (влітку з вичи тресту два місяці не надійшло й грама цементу, із-за чого припинили кладку цегли на будовах). Отож поширення ініціативи допомогло б без сумніву поліпшити виробничі показники колективу мехколоні.

Сподівалась, що про це йтиметься у звітній доповіді. Та...

— Доповідь ще не готова, — якось спокійно пояснив секретар комсомольської організації Віталій Бакун. — Зборів завтра не буде, перенесли їх на п'ятницю. Важко в робочий день людей зібрати.

Після дальшої бесіди з Віталієм взяв сумнів: а чи відбудуться збори і в п'ятницю? І ось чому. Із сорока п'яти членів ВЛКСМ, що стоять на обліку в комсомольській організації мехколоні, одинадцять вибули без зняття з обліку. Значить, не з'являється ці одинадцять і в п'ятницю і після неї. Мало надії, що й всі наявні тридцять чотири комсомольці теж прибудуть з усіх будівельних майданчиків ПМК, бо сувора внутрішнікова дисципліна не стала нормою життя організації. Комсомольські доручення мають тільки члени комітету. Решта спілчан не залучена навіть до виконання тимчасових доручень. Протягом звітного періоду відбулося всього шість зборів. Піароку не діяв штаб «Комсомольського прожектора» — розрахувався

начальник штабу Анатолій Пічкуренько, а переобрати його так і не здогадалися. Сам комітет комсомольської організації перетворився в суто формальний орган керівництва перинною. За весь звітний період в ПМК не було створено жодного комсомольсько-молодіжного колективу, трудове змагання між молоддю фактично відсутнє, комітет профспілки. Наслідки такої діяльності комітету комсомолу не забарився проявитись. Коли захворів секретар комсомольської організації Віталій Бакун, два місяці внутрішнікова робота йшла майже самотією. Про це скажу Віталій, замовчуючи, що сам особисто не був винюгим ватажком.

Не довелося побачити якихось слідів готовності до головних зборів року в комсомольській організації ПМК-135 тресту «Кіровоградськбуд». Назіть за кілька днів до них.

Можна погодитися з комсомольським ватажком: дійсно важко забезпечити стопроцентну явку спілчан ПМК на збори. Специфіка роботи така — будівельні об'єкти віддалені один від одного. Але ж не новачок на своїй виробничій комсомольській посаді Віталій Бакун. Для того, щоб комсомольці прибули на свої головні збори року ачасно і у повному складі, перш за все потрібно було потурбуватися зарані. Забезпечити в цей день всі будівельні об'єкти, де працюють комсомольці, підмінними робітниками, транспортом, доручити членам комітету проконтролювати виконання цих заходів.

А ще хотілося б, і це головне, щоб у комсомольській організації мехколоні комітет діяв не в одній особі ватажка, а став дійсно колективним штабом керівництва всією внутрішніковою роботою.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Я ЗАВЖДИ з цікавістю читаю в «Молодому комунарі» матеріали, що порушують актуальні питання поліпшення внутрішнікового життя.

І цього разу, коли дізнався з газети про невідомі справи комсомольської організації колгоспу імені Ульянова Довроличківського району, взявся за перо. Бо публікація «Претензійний монолог голови» (10 жовтня цього року) нашою була на роздуми, якими я не можу не поділитися. Нас, педагогів, турбує доля наших вихованців не тільки в школі і, може, навіть не стільки в її стінах, скільки в післяшкільному житті.

Є у нас така комсомольська традиція — після останнього дзвінка скликатися комсомольські збори. На них ватажки організацій десятих класів коротко звітують про трирічне життя в спілці, а потім кожному випускникові вручають дружній шарж із побажаннями. Наприкінці десятикласники залишають збори, а головування (секретар комітету) виголошує заключне слово: бачите, як нас мало залишилося. До того ж пішли найдовідченіші.

Мені хочеться, щоб подібні збори проводили й у виробничих та студентських колективах. І щоб уже інший головування сказав: бачите, нас стало більше. Прийшли наймолодші: їм потрібна наша допомога. А від вас, молоді поповнення, ми чекаємо цікавих комсомольських справ. Адже в школі ви були їх ініціаторами та організаторами.

Але не знаю я про такі збори. Ті, що в школі були найдовідченішими й найдовідченішими, виявляються наймолодшими і неопитними в іншій ситуації.

Щасливі, хто впливає в такі виробничі колективи, як колектив Мінського заводу електроннообчислювальних машин (про це писала «Правда» 18 жовтня нинішнього року), де відділ кадрів цікавиться темами творів десятикласників, рада молодих робітників займається профорієнтаційною роботою в школі, на період

Школа комсорга

СТИМУЛЮЮЧИЙ
ДІАЛОГ

масового працевлаштування випускників створюють комсомольський відділ кадрів, а кожного новачка зустрічає наставник.

У колгоспі імені Ульянова всього цього немає. Та хіба лише в цьому колгоспі і чи ж тільки в колгоспах?

Нашій школі, може, й не дуже б ремствувати. Згадується цього річчя районна комсомольська конференція. Понад третина промовців початкували в комсомолі в нашому закладі. І дивився на них — змужнілих, слухав їхні зрілі роздуми, аналізував їхні критичні звинувачення і самокритичні визнання — і справді радів. Ні, не нам приписувати у заслугу сформовані якості комсомольських активістів, — віддавав належне тим, хто дбайливо обробляв наш заклад.

Тризожно на душі, коли вручаю атестати про середню освіту. Найболючіше, коли піднімається на сцену першим секретар комітету комсомолу, який уже два місяці не секретар і який місця собі не може знайти, немов щось втрапив, загубив.

Усе мрію: якби ж то його запримітили в іншому колективі, збагнули його організаторські якості і знайшли їм застосування. Хоча б там, як у Кіровоградському педагогічному інституті Віктора Паладька, що очолив і непогано віа студентську організацію.

Та шкодою часто: нерідко умозія колишніх активістів, яким роками не дають доручень, не шукають інших колективів, і, як

автор статті, ставлю їм за приклад Корчагіна.

Розумію, що в іншому колективі можуть бути й кращі організатори. Тож життя молодіжне має вирувати. Якби ж то так...

МИ В ШКОЛІ пестимо кожного. Невдач і помилок, на жаль, багато. Але ж не сходять з наших уст: диференційований підхід, урахування індивідуальних особливостей, формування колективу. До кожного шукаємо ключ, всім допомагаємо знайти своє, вичимо і підказуємо, контролюємо і розкриваємо перспективи.

Може, навіть переборщуємо: настільки вичимо, часто підказуємо, повсякденно контролюємо і надто широко розкриваємо перспективи. Вихованець зникає до підказок та опіки, якої потім буде замало.

На два місяці дорослішим став юнак, і вже пусили його в тежю: хай сам живе. Він іще нікого не знає, а його не знайомлять; він нічого не пам'ятає у специфіці виробничого колективу, а ним ніхто не займається.

Педагогіка, любив по-торювати В. О. Сухомлинський, — наука для всіх. Гадаю, що мались на увазі не тільки батьки. Мистецтвом педагогічного впливу повинен оволодівати кожен господарник. Сьогодні це — веління часу.

НІ, я не реабілітую тих юнаків і дівчат, які миряться з нудотою і не виявляють належних якостей борні в молодіжному житті. Та до нас, дорослих, претензій більше.

Павка став Корчагіним не сам по собі. Його підхопив Жукрай, учив Сегал, виховував Токарев. Кожен із нас, кого молоді шанобливо називає ветеранами, повинен бути Жукраєм чи Токаревим. Це — наш найперший обов'язок, незалежно від того, де працюємо і ким працюємо.

Претензій до молоді пред'являти не так уже й важко. Значно складніше враховувати, що, як говорив Л. І. Брежнєв на XXV з'їзді КПРС, маємо справу з характерами, які ще не усталилися. Зіткнення з формалізмом, з бюрократичними підходами до виховної роботи гасить вогонь сердець, а наше завдання — не тільки зберігати, а й роздмухувати цей вогонь.

Ми б допустилися помилки, якби вважали, що таке завдання розв'язується легко. Не знаю нічого складнішого за вміння запалювати юнь буденними справами. Тут такі досягає належного ефекту, коли сам шукає і вміє знайти, так підказує, що вихованець й не помічає цієї підказки, сприймаючи її мало не за свою догадку. Мистецтвом такого порядку мусимо оволодівати всі. Не в кожному педвузі викладають на належному рівні питання методики комсомольської роботи, а знати її в наш час обов'язаний випускник будь-якого навчального закладу, бо ж кожному необхідно працювати з людьми, і, насамперед, з молоддю. Впевнений: у тематику курсової перепідготовки, незалежно від категорії слухачів, треба внести питання педагогіки роботи з колективами і молодіжними його прощарками насамперед. І хай під час перепідготовки практикують обмін досвідом. Адже не всюди взаємини керівника і молоді ґрунтуються на претензійних мольогах керівника. Хай і наша газета стане трибуною, з якої промовлятимуть ті, хто майстерно веде і в даній ситуації діалог.

А. РЕЗНИК,
директор Гайворонської середньої школи № 6.

НАПЕВНЕ, немає юнака чи дівчини, які на початку свого життєвого шляху не мріяли б про великі звернення і визнання сучасників. За умов соціалістичного ладу кожна молода людина прагне до прекрасного і корисного, до суспільного утвердження своєї особистості. І, певно, не знайдеться сьогодні серед підрастаючого покоління такого, хто не знає або не чув би, не думав над тим, що єдиним шляхом до утвердження особистості є праця на благо суспільства. Але розуміння проблеми саме по собі не є її вирішенням. Вирішення потребує конкретної роботи і того, хто починає життєвий шлях, і колективу.

Одного разу мені довелося бачити, як біля віконця каси зтовпилися черга. Робітники поспішали: був кінець зміни, а за годину телеекран обіцяв футбольний матч. Молоденька касирка простягала папірець, де хлопці мовчки ставили підписи, і зосереджено відлічувала гроші. Білявий юнак, тримаючи в руках пачку червінців, широким дивувався: мовляв, за що ж цього разу йому видали їх так багато? Невдовзі в гурті хлопців пояснили, що то, мабуть, премія за квартал, і дійшли спільного рішення: дають, то бери...

Того дня на заводі справді давали робітникам премії за успішне виконання квартального плану. А в житті вже згаданого юнака то була перша премія. І перша радість перемоги, бо були ж такі напружені дні, бо була ж приємна втома після зміни, бо було ж нестримне бажання виконатичасно складне замовлення. Явно наслідуючи дорослих, хлопець засунув у кишеню гроші і попрямував до дверей. Уже на порозі розгублено оглянувся: як же так — премія — і нічого, і все так буденно, байдуже? Його розгубленість зрозуміла: премія заслужена, але адміністрація забула про самий зміст нагороди.

Давайте уявимо цього хлопця через кілька років. Учора він достроково виконав план, охоплений почуттям відповідальності за доручену справу. Завтра він, можливо, теж працюватиме не менш завзято, однак мотиви ударної праці у нього можуть бути зовсім інші.

ЗАГАЛЬНОВІДОМО, що для радянської людини праця — категорія моральна. І коли вплив покарання, як правило, завжди обмежений, бо спрямований передусім на винуватця, то заохочення створюють притягальний прецедент. У колективі, де стимулюють роботу кращих виробників, витікає атмосфера трудолюбства і взаємної поваги, творчого суперництва і допомоги один одному. Соціалістична практика стверджує, що в людині треба заохочувати не тільки сам факт перевиконання плану чи високоякісної роботи, а й усвідомлене ставлення до праці — наше, комуністичне. Адже за роки Радянської влади виховано людину, для котрої головне не споживацьке ставлення до життя, а високе розуміння суспільної необхідності власного трудового внеску, своєї причетності до державних справ.

Глибоко законаморічним є той факт, що ініціатива боротьби за ефективність і якість народилася в робітничих колективах. Саме в них проблема підвищення якості виробництва знайшла свій моральний зміст і перетворилася з виробничого лозунга в моральну норму. Але суть не тільки в тому, що такі робітники працюють високоякісно. Важливіше, щоб вони мали послідовників і їхній досвід став загальним надбанням.

Проявом високої моральної зрілості став патріотичний почин червонозорівців — бригади формувальників депутата Верховної Ради СРСР В. І. Гетьманця — виконати до першої річниці нової Конституції три з половиною річних норми виробітку. Цю ініціативу було глибоко вивчено в усіх ланках політичної та економічної освіти, обговорено і підтримано на зборах. Уже влітку плами трьох — чотирьох з половинною роки п'ятирічки виконало 70 бригад і 1862 робітники.

Про притягальну силу цього позитивного прикладу і благородне стремління багатьох працюючих звеличити батьківщину переконливо свідчить той факт, що більше тисячі трудових колективів і майже 21 тисяча виробників Кіровоградщини до річниці нової Конституції виконали плани трьох років п'ятирічки.

Подібних прикладів такого плану багато. Так, колектив Олександрійського електромеханічного заводу імені ХХV

з'їзду КПРС кілька років тому вступив у змагання під девізом: «Ритмічність роботи — запорука ефективності і якості». Партійна, комсомольська організації виробили систему виховання трудівників у дусі високої особистої відповідальності за доручену справу. І ось результат: сьогодні понад даїсті робітників підприємства користуються особистим клеймом якості.

Справді, совість керує людиною. Біля неї контролера з ВТК не поставиш. Бо почуття відповідальності, виробничого обов'язку невіддільне від активної життєвої позиції. Коли воно стало внутрішньою потребою людини, переросло у звичку, тоді це й комуністично-сприйнятливий моральний обов'язок. Керуючись ним, і звершив робітник локомотивного депо станції Помічна, почесний залізничник Василь Денисович Меркулов справжній трудовий подвиг — за 20 годин безперервної роботи відремонтував

Ми повинні виховувати у молодій людині активну життєву позицію. Так, виховувати саме людину небайдужу, прагнущу. А то буває, що адміністрація іде шляхом найменшого опору — звільняє з роботи недисциплінованих. Зауважимо, таке рішення не виключається, але воно повинно бути крайнім заходом. Може, варто ще раз подумати, чи не буде той, хто прогулював у своєму цеху, прогулювати і в суспільному? І як же тоді з почуттям особистої відповідальності кожного з нас за все, що відбувається в країні, з почуттям господаря?

Ім'я Миколи Петрова, бригадира комсомольсько-молодіжного колективу плазильників Світловодського заводу чистих металів, відоме, мабуть, більшості читачів «Молодого комунара». Ще в липні бригада рапортувала про виконання плану чотирьох років п'ятирічки. Та не всі знають, що сьогоднішній Петров — орденоносець, що він свого часу

ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району, двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Він виховав чимало першокласних механізаторів, його школу передового досвіду пройшли понад 11 тисяч чоловік.

На колгоспних зборах, які розглядали питання морального виховання особи в трудовому колективі, О. В. Гіталова підкреслив, що головне — знати молоду людину, її характер, нахили. Успіх справи забезпечується винятковою чуйністю, високою вимогливістю, індивідуальним підходом до кожного.

Добре працюють наставники на Олександрійському електромеханічному заводі. Тут понад 600 кадрових робітників, керівників середньої ланки, інженерно-технічних працівників сприяють професійному зростанню і становленню 1600 молодих робітників. Сашко К. у бригаду слюсарів-монтажників делегата ХХV з'їзду КПРС Миколи Миколайовича Лавренка прийшов після відбуття покарання. Хлопець був із тих, кого називають важко виховуваними. Нелегко довелося бригадирові і всім членам бригади. Та вони боролися не тільки за виконання плану, а й за виховання людини, що спіткнулася. Колишні друзі не влізали до нього сьогодні у спокійному, врівноваженому робітничому до голосу которого прислухався молода, колишнього свого «короля». Хлопець опанував професією слюсара, став сумлінно працювати, вступив до комсомолу. Відмінно відслужив в армії і повернувся у бригаду. Нині це передовий робітник, він освоїв кілька суміжних спеціальностей.

А роль трудових династій? Згадаймо Андрія Троюхану, якому мати наділа вінок переможця, і ту відповідальність, з якою юнак працює сьогодні на полі своїх батьків. Понад двадцять років віддає своєму рідному колгоспу імені Богдана Хмельницького Ульяновського району комбайнер Аркадій Антонович Вороніський, нагороджений орденом Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора. В молодості помічником у нього був батько. Потім став допомагати брат Леонід. За десять років спільної праці вони намолювали стільки зерна, що ним можна було б завантажити 150 шістдесятитонних вагонів. На щорічних зборах А. А. Вороніський працював разом зі своїм сином Сергієм, котрий теж мріє бути хліборобом. За прикладом батька і сина Вороніських в Ульяновському районі працювало близько двадцяти сімейних збиральних екіпажів.

Правильно діють ті комітети комсомолу, які прагнуть забезпечити єдність зусиль трудового колективу, школи і сім'ї в моральному вихованні молоді. Скажімо, рада наставників третього цеху Кіровоградського заводу радіовиробів акцентує свою увагу у виховному процесі на сім'ю. Батьків запрошують на робочі місця своїх дітей, на вечори присвячення в робітники, присвоєння розряду. Кращий наставник цеху В. Волчок укомплектував з молодих хлопців бригаду і перевів її роботу на метод бригадного підряду. Цей колектив щодня виконує завдання на 105—110 процентів.

Певна система морального виховання, яка склалася в трудових колективах Кіровоградщини, дає позитивні наслідки. Це виявляється в масовості героїчних починів молоді. Скажімо, під час комсомольського суботника, присвяченого Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Гавані, юнаки і дівчата області додатково до плану виробили продукції на 539 тисяч карбованців. Зараз в області шириться змагання за виконання п'ятирічних завдань до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Можна назвати багато імен молодих людей, котрих поважають тогариші, помітили суспільство. Адже людина у нас оцінюється передусім за ознакою працелюбності та особистого трудового вкладу, за здатністю внести в загальну справу частку свого серця. Та ця проблема вимагає постійної уваги. Адже справа не тільки в тому, щоб дати молодій людині певну загально-культурну і професійну підготовку. Головне полягає в тому, щоб сформувати особистість відповідно до ідеалів суспільства. І кожний із молодих повинен не чекати, що все буде зроблено для нього і за нього, а наполегливо утверджувати себе в громадській сфері людської діяльності — в праці на благо народу.

МОРАЛЬНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

ВІДКРИТТЯ ОСОБИСТОСТІ

І. Оліфіренко,

завідуючий відділом пропаганди і агітації обкому Компартії України.

дагун тепловоза. Ремонт двигуна на заводі займав би майже два тижні і коштував би 80 тисяч карбованців.

Яскравий приклад. Саме тому комітетам комсомолу слід розглядати змагання не тільки як засіб мобілізації молоді на виконання народногосподарських завдань, а й як форму виявлення позитивних особистих якостей людини, поступового формування у юнаків і дівчат комуністичного ставлення до праці. Сьогодні в нашій області звання комуністичних носіїв 14 підприємств, 1105 цехів, дільниць і відділень, 2869 бригад. Високого звання ударника комуністичної праці удостоєно 79 тисяч чоловік.

ТАК, саме система морального заохочення за високопродуктивну і доброякісну працю і піднімає людину у власних очах, і створює навколо неї позитивну громадську думку.

Зрозуміло, що престиж, повага інших для молодого юнака чи дівчини бувають важливіші за премію. Хоча трепляється, що не завжди молоді у нас преміюють, заохочують до праці взагалі. Маю на увазі оті списані комбайни, котрі подекуди вручають молодим механізаторам, і цехи, де вчерашній випускник профтехучилища доручають нудну роботу. Йдеться не про протиставлення премії моральним стимулам і не про створення виняткових умов для молоді, а саме про вмілий підхід, ефективне поєднання різних засобів впливу. Що ж до труднощів, пошуків, намагання братися за справу навіть без достатнього досвіду, техніки тощо, то це повинно йти від ентузіазму молодості. Бо коли, як не в ранній молодості, хочеться утвердити себе, завоювати авторитет в очах ровесників і старшого покоління?

Це зрозуміють, наприклад, у колгоспі імені ХХV з'їзду КПРС Онуфріївського району. Тому тут із 950 колгоспників третина — віком до тридцяти років. За останні п'ять років 59 випускників місцевої школи пишались працювати в колгоспі, щоб саме у цій сфері людської діяльності і на цьому поприщі утвердити свою особистість.

Наш земляк В. О. Сухомлинський писав, що завдання всієї системи комуністичного виховання полягає в тому, щоб до виконання обов'язку перед Батьківщиною людину спонукала її власна совість, щоб свої вчинки, особливо свою працю вона оцінювала з точки зору інтересів нашого господарства і всієї соціалістичної співдружності.

перейшов з передового комсомольсько-молодіжного колективу у відстаючий і виявив його в передовій, і що на рахунок цього колективу вже кілька значних трудових перемог.

У цих вчинках — яскравий вияв нашого ставлення до праці, підтвердження того, що наш спосіб життя ми створюємо самі. Він незрідкається в серці людини під животворним впливом марксистсько-ленінської ідеології, теорії і практики ленінської партії, виступає з потреб суспільства і формує відповідальність за всіх і за все. Оця внутрішня потреба людини відчувати себе потрібною іншим виховується змодулюванням, цілеспрямованим виховним процесом і благородним стремлінням людини до ідеалу, тобто — самовихованням.

І коли робітники Сальківського цукрозаводу — молодий комуніст Іван Бойко та комсомолец Олександр Делінський подали раціоналізаторську пропозицію, впровадження якої майже з п'ять раз прискорило операцію по розвантаженню автомашин, — вони керувалися внутрішньою потребою бути потрібними людям, заводі, суспільству.

У НОВІЙ праці Леоніда Іліча Брежнєва «Ціліна» на яскравих прикладах показано, як наші славні радянські люди в боротьбі за виконання рішень партії про освоєння цілинних і перелогових земель проявляли зразки масового героїзму. Він особливо виділив героїзм буднів і розповів про мужність Василя Рагузова. Не можна спокійно читати зворушливі передсмертні рядки Василя до дружини: «Якщо ж мене не буде, вихвай синів так, щоб вони були людьми», до дітей: «Я хотів, щоб ви продовжили мою справу. Найголовніше — треба бути в житті людиною».

Тому, у кого щось не вдається, хто схилив чи, може, надто зосередив свою увагу на дрібних образах, претензіях, варто задуматися, хто сформував характер Василя Рагузова. Думастесь, що таку любов, окриленість і відданість ідеалам суспільства сформувала наша прекрасна радянська дійсність — життя, праця, виховання, самовиховання і ін.

Якщо говорити про нашу загальну відповідальність, то доречно підкреслити, що потреби індивідуального підходу до людини народили рух наставництва, яке в нашій області має великі традиції. Всій країні відоме ім'я бригадира тракторної бригади ордена Леніна колгоспу імені

ДО 325-РІЧЧЯ
ВОЗЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ
З РОСІЄЮ

ДОВІЧНО

ПРОЖИВАВ я оце янесь по-ламі нашого колгоспу, оглядаю посіви озимини. Пшениця добре розкущилася, суцільним пухлим килимом покрила землю. Тепер тільки б снігу щедрого та хорошу весну.

Раділо того дня мов хліборобське серце, але відчував водночас і якусь тривогу. А як же в них?

У них — це в колгоспі «Победа» Касторинського району Курської області. 1976 року мені випала нагода побувати там. Янесь пам'ятає, те літо було дуже дощове і холодне. І дома нас щодня чекали трудівники на жнивах, та на Курщині і в інших навколишніх областях було геть непереливки. Урожай вродив багатий — яра пшениця видавала по 28, а озимина по 42—45 центнерів з гектара.

З нашого колгоспу поїхали ми удвох з Анатолієм Власовим. Вирішили в бригаді так: молоді, мовляв, завзяті, їм ще довго хліб ростити, то хай повчаться й в інших умовах це робити.

На місці розділили весь загін українських механізаторів так, що на кожен район припадало по 30 комбайнерів з машинами. Помічників призначили місцевих хліборобів. У мене штурвальним був Василь Федорович Фетисов. Щирий, номінальний чоловік. Вийде з ладу якийсь робочий вузол чи дощ пропустить, він нама-

гається мене розважити, заспокоїти. І як не було вазко, сильних труднощів не виникало, все йшло за неповний сезон намолювали ми з Василем Федоровичем 5000 центнерів зерна.

Вже скоро 325 літ, як український і російський народи єднає міцна, братерська дружба. Міцно єднає і в роки мирного благополуччя і в години лиха. Я розмовляв на Курщині з багатьма ровесниками, все життя яких пройшло у мирні дні. Говорили ми, звичайно, про сьогоднішні наші справи і турботи. Слухав і розповіді

значно старших жителів Курщини. Вони пам'ятають грізне лихо Курської дуги, згадують кровопролитні бої на нашій Україні, згадують однопольчаних різних національностей — українців, білорусів, грузинів, узбеків...

Вони все пам'ятають, наші сиві ветерани. І заповідають молодим берегти нашу братерську дружбу довічно.

М. ПЛУЖНИК,
бригадир першої тракторної бригади колгоспу «Маяк» Знаменського району.

РАПОРТУЮТЬ БУДЗАГОНІВЦІ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

У трудовій книжці СБЗ зазначено й такі об'єкти: Кіровоградський домобудівний комбінат, Світловодський завод чистих металів, залізниця Долинська — Помічна, школи, дитячі садки, тваринницькі ферми та інші.

Нашому трудовому успіху в значній мірі сприяла чітка організація праці на ударній ювілейній вахті комсомолу, ініціатором якої став об'єднаний студентський будівельний загін Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Молодь працювала під девізом: «60-річчю ВЛКСМ — шість ударних вахт у трудовому семестрі». Їм є чим похвалитися. Адже освоєно 529 тисяч карбованців на будівельно-монтажних роботах, передано у громадський фонд більше п'яти тисяч карбованців, надано значну шефську допомогу сільським школам у підготовці до навчального року, а колгоспам — у заготівлі кормів та на збиранні врожаю.

Новим цього року стало створення загонів небудівельного напрямку, зокрема, загонів санітарів, механізаторів, збільшилась і кількість тих, що працювали у харчовій промисловості та на заготівлі сільськогосподарських продуктів.

27 липня в обласному студзагоні було проведено політдень по висноженню поповнелі товарища Л. І. Божинева на липневому пленумі ЦК КПРС. Саме у цей день виникла ідея про організацію й проведення «Вахтників і невідників у господарствах області з метою надання їм допомоги на збиранні врожаю і заготівлі кормів».

У ході підготовки до XI Всесоюзного фестивалю молоді й студентів на Кубі особливого змісту набрала робота по інтернаціональному вихованню молоді. У Світловодську та Олександрівці пройшли фестивалі німецько-радянської дружби. У них брали участь шість загонів нашої області і молоді будівельники з НДР, які працювали на будівництві газопроводу «Союз».

У громадсько-політичній роботі обласного студзагону важливо відзначити заключення договорів про дружбу з сільськими школами. У них передбачено безкоштовну допомогу по ремонту приміщень шкіл, роботу з дітьми за місцем проживання, організацію й проведення консультацій для вступачих до вузів і технікумів. У загонах «Прометей» та «Шляховик» Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування працювали табори-супутники. 256 майбутніх студентів одержали потрібну допомогу на дванадцять консультацій.

Переможцями у соціалістичному змаганні між

загонами стали СБЗ «Прометей» (інститут сільськогосподарського машинобудування), «Філолог» (педагогічний інститут), «Колос» (технікум механізації сільськогосподарства), «Бригантина» (будівельний технікум) та інші. Розповісти про їхню діяльність у короткому газетному виступі просто неможливо. І все ж кілька слів хочеться сказати про промисловість.

У загоні 35 бійців. На будівництві залізниці Долинська — Помічна вони освоїли 102 тисячі карбованців — значно більше передбаченого. Всі члени загону брали активну участь в операції «Шляхи Батьківщини», за час якої у вільні від основної роботи дні й години відремонтано та благоустроєно півтора кілометра доріг. Для працівників радгоспу імені Куйбишева Бобринецького району студенти прочитали 10 лекцій, агітбригада дала 5 концертів. Рішенням загальних зборів загону було організовано добровільну народну дружину для подання допомоги Бобринецькій державній автоінспекції. Бійці-дружинники Володимир Молчанов, Анатолій Калашник, Володимир Бабенко, Віктор Холяво провели не один рейд-перевірку, допомагаючи органам ДАІ в роботі з водіями у напружений період літнього сезону.

Про бійців «Прометей» знято чудове кінострічку — часопис їхніх справ «У піснях залишимося ми». Ця стрічка посіла третє місце в обласному конкурсі любительських фільмів.

Підводячи підсумки трудового семестру, не можна не сказати про недоліки. А вони, звичайно ж, є. І перш за все, тут слід сказати, що не всюди були створені нормальні умови для ефективної роботи загонів. Скажімо, керівники тресту «Кіровоградсільбуд» та комбінату «Кіровоградважбуд» використовували студентів-будівельників явно не на повну силу. Звідси — погана організація праці, не своєчасне забезпечення будівельними матеріалами, відсутність фронту робіт, а за цим — простої, вимушена передислокація.

Досвід вчить, між виховною роботою та економічними показниками трудового семестру — пряма залежність. До наступного літа ще багато часу. Однак всім організаторам трудового семестру спільно з керівниками підприємств, колгоспів і радгоспів області, з комітетами комсомолу на місцях уже сьогодні треба думати над тим, що і як зробити, аби не допустити цього річного помилки.

В. КОРОТУН,
командир обласного штабу студзагонів обкому ЛКСМ України.

На фото: В. РОГОЗІН.
У ринку він взяв штангу вагою 125 кілограмів.
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ТАК ЛЕГКО ВАЖКОАТЛЕТАМ

Першість області з важкої атлетики проведена в Будинку фізкультури заводу «Червона зірка». На помості свої здібності демонстрували тридцять штангістів. Переможцями в своїх вагових категоріях серед дорослих стали кі-

ровоградці — майстер спорту СРСР Вячеслав Рогозін, кандидат у майстри Юрій Грабовський, першорядники Віктор Сербін і Петро Фоменко. Сильнішими в поєдинках юнаків і юніорів були атлети обласного центру Юрій Ур-

сатьєв, Олег Новіков, Анатолій Крамаренко, Вячеслав Жуков, Сергій Костенко і представник Знаменки Олександр Дар'єв.

Проведені змагання показали, що рівень підготовки важкоатлетів Кіровоградщини ще дуже

низький. Свідченням цього є те, що на них був показаний лише один результат, що дорівнює нормативу кандидата у майстри спорту, і чотири першого розряду. Це в той час, коли не за горами старті VII Спартакіади УРСР.

В. ШАБАЛІН.

З ОЛІМПІЙСЬКИМ ПРИЦІЛОМ

З наближенням Олімпіади-80 дедалі більше проводиться змагання з видів спорту, які входять до її програми.

У молдавському місті Бельцях відбувся всео-

юзний баскетбольний турнір. У ньому, крім організаторів, брали участь команди дівчат і юнаків 1963, 1964 і 1965 років народження з Москви, Ленінграда, Запоріжжя, Жи-

томира і Кіровограда. Вдало на цих змаганнях виступили вихованці тренерів Леоніда Вязовського і Валентина Дячка з ДЮСШ № 1 м. Кіровограда. Особливо відзначилися наші дівчата: вони продемонстрували добру гру в усіх ланках і по заслугі стали переможцями турніру.

Друге місце посіли ленин-

градки, третє — москвички. Не підвели й наші хлопці. Вони стали третіми призерами.

Ці поєдинки були пробами перед наступними відповідальними заліковими стартами.

В. ТВЕРДОСТУП,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

КУЛЬОВА СТІЛЬБА.

Два дні в кіровоградському тирі ДТСААФ проходила першість обласного центру серед спортивних клубів. В командному заліку на вогневих рубежах під час виконання вправ

МГ-8 і МГ-4 сильнішими були стрільці «Машинобудівників» з технікуму машинобудування. В своєму активі вони мали 1419 очок. Друге місце зайняли представники «Авіаторів». Майбутні працівники цивільної авіації набрали 1397 очок. Третя сходинка дісталася колективу «Зірки». Червонозорівці вибили 1367 очок. Замкнули

таблицю студенти інституту сільськогосподарського машинобудування. У них лише 695 очок.

ФУТБОЛ. Останні офіційні зустрічі зональної юнацької першості країни цього року провели вихованці кіровоградської «Зірки». На стадіоні «Піонер» вони приймали своїх ровесників з херсонського

«Кристал». В матчі команд молодшої вікової групи сильнішими були наші земляки — 1:0. Цей єдиний гол у ворота гостей забив Сергій Кучар. Поєдинок їх старших товаришів закінчився нічиєю — 0:0.

В чемпіонаті наступила перерва. Ігри другого кола продовжаться в квітні наступного року.

Думки, відгуки, рецензії

ЛІКИ ПРОТИ СТРАХУ

У НАПІВОСВІТЛЕНІЙ, схожий на якусь комірчину лабораторії зійшлися в розмові два різні за фахом спеціалісти: інспектор карного розшуку Тихонов і мовіловий науковий працівник у галузі синтезу транквілізаторів Лижин. Вони зачаровано любувалися шойно винайденим Лижиним препаратом, що допоможе людству позбутися таких важких захворювань як невроз, депресія, шизофренія, страх. Іх обличчя сяяли радістю союзників, однодумців. Один із них покликаний бути творцем матеріальних благ, інший — захищати те добро.

«Ми колеги з Лижиним», — пізніше скаже професору Панафідіну Тихонов, — і об'єднує нас ли-

ше те, що ми люди. І вам цього не забригати».

Наука повинна служити людству. А якщо попірати її принципи, шукати в ній гучних титулів і теплої місця, захоплюватися абсолютною неперіодичністю власного «я» — це обов'язково приведе до роздвоєння внутрішнього світу особи, конфлікту з близькими людьми, законності. Такий лейтмотив нової художньої кінострічки режисера А. Мкртчяна «Ліки проти страху», випущеної нещодавно на екрани Свердловською кіностудією.

Входження у світ наукових проблем і знайомство з людьми, які різними шляхами йдуть до наукового відкриття, у інспектора Тихонова не випадкове. Йому доручено розслідувати запутану справу, де йдеться про викрадення службового посвідчення і пістолета дільничного інспектора Познякова. Як встановила експертиза, дільничному у пляшку мінеральної води, запропонованої невідомим на стадіоні, підсипали сильнодіючий, досі невідомий транквілізатор... І тоді інспектор Тихонов вирішив евричати середовище вузького кола спеціалістів, які працювали над відкриттям нового унікального препарату.

Бути на гребні швидко-

плинного і бурхливого часу, нічого не прогаяти, не гребувати ніякими засобами, щоб нікому не поступитися в науці, — то кредо професора Панафідіна. Його роль вдало грав талановитий актор Вячеслав Шалевич. Боячись десь не встигнути, або втратити надбане, із провідного вченого Панафідіна перетворився в звичайного кар'єриста, обивателя і лицеміра. Запани власної душевної рівноваги він жертвує другом, коханням, совістю вченого. Мабуть, чи не найвищої напруги у фільмі набирають психологічні поєдинки Тихонова з професором, який у ореолі своєї недовірливості не хоче помічати те, на що йому відкривають очі. Але як би ревниво не маскувався Панафідін, Тихонов розгадає мішанське обивательське нутро діяча од науки.

Перед встановленням особи злочинця інспектору Тихонову, як і глядачам фільму, довелось по-знайомитися з цілою низкою типів далеко неприємливих характерів. У коротких, але досить колоритних життєвих сценах кіноактори Ю. Гусев, З. Кірієнко, Г. Ронінсон та інші старанно попрацювали над створенням образів людей, що прагнуть шукати легкого хліба і вплутують у свої тенета собі подібних. Серед отаких — лаборантка, жіночка, що стала жертвою своєї легковерності і жадності. Вона — мов той вовк у овечій шкурі, яка зліплена з поверхових знань естетики. І інші герої фільму змальовані досить виразно, як і весь побутовий фон стрічки, на якому роз-

гортається смертельний двобій добра із злом.

Роль інспектора Тихонова майстерно зіграв Олександр Фатюшин. Цей актор уже відомий глядачеві з фільмів «Весняний прозов» (сержант Карпенко), «Гаранту життя» (Митя Радкевич). І по задуму авторів сценарію, і по манері виконання ролі, на мій погляд, образ інспектора карного розшуку вийшов вдалим, близьким до конкретного типу.

Неспішно і лаконічно автори розкривають образ Тихонова. На відміну від інших акторів детективних фільмів його не наділили надлюдським інтелектом, винятковою інтуїцією, геніальною передбачливістю. Навпаки, Тихонов показує у буденній роботі, а його успіхи обгрунтовані чіткими діями, спостережливістю, знаннями психологічних особливостей людини. У фільмі не обійшлося без традиційної перестрілки і погоні за бандитами. Але це лише для того, щоб підкреслити, яка небезпечна і часом пов'язана з ризиком для життя його робота.

Роман братів Аркадія і Артура Вайнерів, за яким створено фільм, називався «Гіпотеза відкриття інспектора Тихонова». Змінюючи назву свого сценарію, автори навіть виграли, бо у їхнього героя дійсно є власні ліки від страху. Це мужнє серце, доброта, віра в людину. Такими ми бачимо в житті і сьогоднішніх солдатів правопорядку.

Д. ТАНСЬКИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Наша адреса і телефони

346050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.